

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Пловдив, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

като разгледа докладваното от Надежда Ив. Желязкова Каличкова Въззивно търговско дело № 20225001000044 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК, във вр. с чл. 25 ал. 4 изр. 2-ро от ЗТРРЮЛНЦ.

Обжалвано е Решение № 225 от 13.12.2021 г., постановено от Пловдивския окръжен съд по търг.д. № 843/2021 г., с което съдът е потвърдил отказ № *** от 18.11.2021 г. на длъжностно лице при Агенция по вписванията по заявление вх. № *** на Й. СТ. ЕНЧ., депозирано по партидата на „С.“ ООД, ЕИК *** за вписване заличаването й като съдружник, поради прекратяване на участието й на основание чл. 125, ал.2 ТЗ, за което е отправено писмено предизвестие до дружеството.

Жалбоподателят Й. СТ. ЕНЧ. ЕГН ***** настоява обжалваното решение да бъде отменено, като бъде постановено вписване на заявеното обстоятелство.

Агенция по вписванията, представлявана от изпълнителния директор Д.М. чрез юрисконсулт И.К. е подала писмен отговор, с който е жалбата е оспорена като неоснователна, а искането е да бъде оставена без уважение. Претендира разноски.

Съдът, след като провери основателността на оплакванията, изложени във въззивната жалба и представените по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от легитимирана страна в едноседмичен срок от връчване на решението.

С решение № 225 от 13.12.2021г., постановено по т.д. № 843/2021г. по описа на ОС Пловдив е потвърден отказ № *** от 18.11. 2021 г. на длъжностното лице по регистрацията към АВ, постановен по заявление вх. № *** на Й. СТ. ЕНЧ. за вписване по партидата на „С.“ ООД, ЕИК *** заличаването ѝ като съдружник в дружеството, поради прекратяване участието ѝ на основание чл. 125, ал.2 ТЗ чрез едностранно предизвестие.

Съдът е приел, че обжалвания отказ на длъжностното лице по регистрацията е съобразен с изискването на закона – чл. 15 ЗТРРЮЛНЦ, която разпоредба очертава легитимираните субекти като заявители и макар да изключва съдружника, то след като е осъществен фактическия състав по прекратяване участието му в дружеството и при бездействие на последното именно той е легитимиран да бъде заявител с оглед гарантиране достоверността на вписаните в регистъра обстоятелства, без да е необходимо да представя доказателства за внесен капитал, равен на дела на напусналия съдружник, както и изменен учредителен акт. Въпреки това обаче и като е приел, че не е спазена разпоредбата на чл. 47 ГПК съдът е направил извод, че изявлението на напускащия дружеството не е достигнало до адресата, респ. не са настъпили последиците на прекратяване на членството му, поради което и е потвърдил постановения отказ.

Наведеният довод в жалбата е, че постановеното решение е незаконосъобразно, тъй като съдът е направил погрешна преценка за това, че към момента на връчването по реда на чл. 47 ГПК, редакцията на закона не е предвиждала изискването за посещение три пъти в различно часово време, през работен и неработен ден с една седмица промеждутък на посещенията, поради което и извода на съда за неспазването ѝ е необоснован.

Жалбата е неоснователна. Настоящият състав на съда не споделя разбирането, изразено от ОС Пловдив, че съдружникът може да заяви за вписване обстоятелствата по прекратяване участието си в дружеството в резултат на отправено писмено предизвестие при условията на чл. 125, ал.2 ТЗ. С разпоредбата на чл. 15 от ЗТРРЮЛНЦ са очертани лицата, легитимирани да заявят искане за вписване, заличаване и обявяване на обстоятелства в търговския регистър. Нормата е императивна и изчерпателно очертава легитимираните за това субекти. Разпоредбата на чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗТРРЮЛНЦ е препращаща като предвижда легитимация да подадат заявление и за други лица в предвидените в *закон случаи*. Препращането е само към изрично уредените със закон хипотези на признато право и на лица, извън изброените в чл. 15, т. 1 и т. 3 от ЗТР, да заявяват обстоятелства за вписване, заличаване или обявяване в ТР, каквито са например хипотезите на

чл. 141, ал. 5 ТЗ и чл. 233, ал. 5 ТЗ. Тъй като това законово оправомощаване е изрично, то същото не може да бъде прилагано по аналогия за други случаи, както е предложил решаващия състав на ОС Пловдив, дори и целта да е да се гарантира достоверността на данните в регистъра. Не е налице и празнота, която да бъде запълнена чрез правоприлагане по аналогия, тъй като текста на разпоредбата е ясен – друго лице, предвидено в закон. Законът не урежда възможността съдружник в ООД сам да заяви за вписване подлежащите на вписване обстоятелства по прекратяване на участието му в дружеството, поради което и съдружникът не е легитимиран да подаде заявление за вписване на същото обстоятелство. Казаното до тук е достатъчно постановения отказ да бъде потвърден, респ. жалбата срещу него оставена без уважение.

Предвид изложеното до тук и въпреки липсата на особена практическа необходимост, следва да се обсъди и оспорения в жалбата извод на съда, обусловил неоснователност на жалбата, че всъщност отправеното от напускащия съдружник предизвестие не е достигнало до дружеството, респ. не е изпълнен фактическият състав на чл. 125, ал.2 ТЗ. Мотив да стори това съдът е намерил като е отчел, че предприетото връчване на изявлението на Й.Е. не достигнало до дружеството, тъй като връчването на адреса на управителя по реда на чл. 47 ГПК е нередовно. Вярно е твърдението на жалбоподателя, че редакцията на чл. 47 ГПК към момента на връчването – м.05.2015г. не е предвиждала изискване за извършени посещения три пъти в различно часово време, през работен и неработен ден с една седмица промеждутък на посещенията, но изменението ѝ в посочения смисъл с ДВ, бр. 86 от 2017г. е наложено от утвърдената съдебна практика в посочения смисъл. Затова и доколкото приложението на чл.47 ГПК е крайна мярка същото следва да бъде удостоверено надлежно по начина, възприет първоначално от съдебната практика и след това намерил израз в стореното през 2017г. изменение на процесуалния закон.

Изводът е, че постановеното съдебно решение като краен акт е законосъобразен отговор на повдигнатия за разрешаване спор, поради което и следва да бъде потвърдено.

На основание чл. 25, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 81 ГПК в полза на Агенция по вписванията следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция за юристконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.23, ал.1, т.5 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 80 лв..

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 225 от 13.12.2021г. постановено по т.д. № 843/2021г. описа на Окръжен съд Пловдив.

ОСЪЖДА Й. СТ. ЕНЧ. ЕГН ***** от гр. П., ул. „Д.“ № 28 А да заплати на Агенция по вписванията сума в размер на 80 лв., представляваща направени разноси за юристконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____